

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. An possit approbatio Confessarius cum limitatione ad tempus, ad
personas, &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

Dudum, de sepulturis, de nouo confirmavit, ablata quadam magis ampla concessione Benedicti XI. quæ habetur in *extranaganti*, inter cunctas, de priuilegiis. Quare Nauarrus in *Summa*, cap. 27. num. 264. & 265. existimat, etiam post Tridentinum durare hoc priuilegium, & sufficere licentiam petitam, etiamsi negetur: quia illud priuilegium concessum in duobus Conciliis generalibus, & contentum in corpore iuris, nondum videtur sufficienter reuocatum. Quam sententiam sequuntur alij non pauci moderni, quos refert Diana tom. 2. tract. 2. de dub. regul. resolut. 24.

52. Hæc Nauarii sententia communiter reicitur, & merito: quia est contra sensum fidelium, & contra praxim Ecclesiæ, & mentem Concilij Tridentini, in quo proculdubio intentio fuit reformandi has Regularium facultates; & idè dictum fuit: *Nullus Sacerdos secularis, vel regularis*, &c. & postea: *Non obstantibus quibuscumque priuilegiis*: alioquin nunc liceret adhuc Regularibus audire confessiones, licet Episcopus ex iuxta causâ approbationem negaret, cum in illo priuilegio solum requiratur, quod se Episcopo præsentem: quod tamen nemo concedit. Vnde hanc communem sententiam tenent Suarez in præfati, disp. 28. sect. 5. num. 13. Vasquez quest. 93. art. 3. dub. 3. Coninch. disp. 8. dub. 7. num. 58. Filiucius 1. tom. tract. 7. cap. 9. num. 157. & alij multi, quos refert Diana loco citato.

53. An illud ergo antiquum priuilegium respondent Suarez, & alij, reuocatum esse in Tridentino: quia, cum Decretum etiam Tridentini sit lex conciliaris, & Pontificia, quæ vim habet corrigendi superiorem legem, etiamsi in iure continetur; & licet non fiat specialis mentio illius, quando verba posterioris legis hoc requirunt, ut constat ex c. 1. & 2. de Constit. lib. 6. & in nostro casu, lex illa Tridentini nullius esset momenti pro Regularibus, nisi reuocatum esset antiquum priuilegium. Facilius fortasse responderi potest cum Vasquez, & aliis, non fuisse necessarium, quod illud priuilegium antiquum reuocaretur: quia illud solum erat in ordine ad iurisdictionem, ad quam obtinendam ab Episcopo, ipsi præsentabantur Religiosi, quibus si Episcopus nolebat iurisdictionem concedere, Summus Pontifex illam concedebat: hoc autem non est reuocatum, quia Pontifex iam illam concedit, & concessit multis Religionibus independentem ab eo, quod concedatur ab Episcopis: Tridentinum verò addidit conditionem requisitam ex parte Sacerdotis, ut ei iurisdicção concedi intelligatur; sed, ut sit idoneus ad hoc, ut ei, siue à Papa, siue ab aliquo alio iurisdicção delegetur, nempe, approbatio Episcopi, quæ si non præcedat, Papa protestat, se ex indispositione subiecti non concedere ei iurisdictionem: quæ conditio introducta fuit de nouo à Concilio Tridentino, & circa eam non habent Religiosi eiusmodi priuilegia.

54. Aduerto tamen primò, si Episcopus absque causa sufficienti eiusmodi Regulares non approbet, vel nolit ad examen admittere, iniuste procedere contrarius, quod prædicti Religiosi habent ad audiendas confessiones: quod immeritò negasse videtur Fagundes lib. 7. de secundo præcepto Ecclesiæ, cap. 2. num. 14. & expresse concedit Vasquez dicto art. 3. dub. 5. num. 5. ubi addit non esse causam sufficientem ad negandum approbationem, sed superfluitatem, si alias Religiosus esset idoneus. Et potest à posteriori probari: quia non solum regularis, sed secularis etiam, quem Episcopus sine causa nollet approbare, posset ad Metropolitanum appellare, iuxta regulam generalem, quod negligente

Episcopo, iurisdicção deuoluitur ad Archiepiscopum, quam cum aliis latè probat Thomas Sanchez lib. 3. de matrim. disp. 10. numero 20. & segg. & disp. 28. num. 3. & 4. quod in Religiosis, ut dixi, magis strictè procedit, qui per sua priuilegia sunt quasi Parochi delegati à Summo Pontifice ad audiendas confessiones. Quare, sicut Parochus electus potest appellare ab Episcopo nolente eum approbare absque causa sufficienti, sic Religiosi ob eandem rationem possent ab Episcopo ad Archiepiscopum appellare.

Aduerto secundo, sententiam illam Nauarii, & aliorum supra relata, etiamsi probabilis esset, ad praxim tamen parum, aut nihil posse conducere: quia facultas illa Prælati regularibus concessa exponendi ad confessiones eos, quos præsentatos Episcopus nollet acceptare; concessa quidem fuit cum multis limitationibus, quæ habentur in dicta Clementina, Dudum, de sepulturis præfata, quod remittente Episcopo aliquem ex sibi præsentatis admittere, Prælati regularis alium illius loco debeat subrogare. Item, quod non plures præsentent Episcopo, quam sint necessarii: Sed numerus, inquit, personarum assignandarum ad huiusmodi officium exercendum, esse debet prout vniuersitas Cleri, & populi, ac multitudo, vel paucitas exigat eorumdem. Quæ limitatio, licet solum procedat quoad priuilegium ibi concessum, & non de facto, quia de facto Religiosus idoneus ius habet, ut approbetur, licet non sit necessarius, ut supra vidimus; qui tamen volunt ut priuilegio illius Clementinæ, deberent illo uti cum illa limitatione ibi posita. Potest autem Episcopus semper, aut ferè semper dicere se nolle approbare illos Regulares, quia pro numero penitentium illius loci non sunt necessarij plures pro nunc: cuius contrarium in praxi probare difficillimum erit, atque adeò in praxi non video, quomodo possit vtilis esse illa sententia, cuius assertio aliunde non deservit, nisi ad irritandos, & acerbandos Episcoporum animos contra personas regulares, quæ quò magis excoetere à se volunt inuicem Episcoporum hac in parte: eò magis ab ipsi Episcopis adstringuntur experti eorum potestatem: è contra verò, quò magis se Episcopis hac in parte subiciunt, & ostendant se ab illis dependere, eò experientur illos magis benignos, & maiori cum libertate, & pæce sua ministeria possunt cum maiori proximorum fructu, ac ædificatione exercere.

§. I. An possit approbari Confessarius cum limitatione ad tempus, ad personas, &c.

Negant aliqui, Vega in *Summa*, tom. 1. cap. 62. cas. 7. Portel in dubijs reg. verb. Confessor. n. 13. & probabile dicit Villalobos in *Summa*, tom. 1. r. 9. diffie. 53. n. 2. qui omnes loquuntur de Regularibus, quos dicunt, non posse cum limitatione approbari, nec posse communiter dari causam iustam talis limitationis: quia vbique eligitur in Parochum Sacerdos secularis vigesimoquinto ætatis anno, & consequenter approbatur sine limitatione ad confessiones vitiorum, & feminarum, & pro tota vita: cur ergo Sacerdos regularis non erit idoneus ad audiendas feminas ante quadragimum ætatis annum.

Contraria sententia communis est, quam praxis Episcoporum approbat, & sequuntur Suarez disp. 28. sect. 7. n. 19. Vasquez q. 93. art. 3. dub. 5. n. 4. Fagundes in *Summa*, c. 4. n. 10. & 11. Fagundes dicto c. 2. n. 1. Diana tom. 2. tract. 2. de dubijs reg. resolut. 25. Et quidem, suppositis iis, quæ dicta sunt, certum

certum videtur, limitationem illam, siue iuste, siue iniuste apponatur, validam esse, ita ut qui approbatus est pro hoc solum anno, v. g. transacto anno; non possit valide audire confessiones sine noua approbatione. Ratio est: quia approbatio requiritur essentialiter, ut vidimus, ad valorem Sacramenti: hic autem non est verè approbatus anno sequenti, cum Episcopus solum iudicauerit eum idoneum pro hoc anno, & non pro sequenti. Idem est, quando approbatus fuit ad confessiones viro- rum, & non fœminarum. Porro non esse idem approbare pro hoc anno, vel ad confessiones viro- rum, ac approbare simpliciter, probatur: quia loquendo de possibili, potest aliquis idoneus esse ad audiendos viros, & non fœminas propter minorem grauitatem, aut propter inuenilem aspectum, aut propter aliquam suspicionem de ipso conceptam: ergo potest iudicari aptus ad illas confessiones, & non ad istas; ergo non est idem approbare ad ali- quas, ac approbare ad omnes. Item potest aliquis aptus esse ad confessiones puerorum, vel rusticorum, & non ad confessiones mercatorum, vel lu- dicum, qui difficiliore casus habent: non ergo consistit ita in indiuisibili iudicio approbationis, ut non possit diuidi, & approbari aliquis ad vnam familiam, vel ad vnum genus personarum, quin approbetur ad omnes.

Magis difficile hoc esse videtur in limitatione ad certum tempus: quomodo enim potest esse, ut ille, qui hodie aptus est, cras non sit aptus ad au- diendas confessiones? Ceterum, neque hoc re- pugnat, loquendo saltem de possibili. Primum, quia fieri potest, ut propter necessitatem, & concursum poenitentium iudicetur idoneus pro hac hebdo- mada aliquis, cui propter morum leuitatem, aut alium vite defectum, non posset prudenter Epi- scopus fidere longiori tempore: sic enim Ecclesia pro mortis periculo prudenter confidit omnibus Sacerdotibus absolendi facultatem, quibus sine illa necessitate non fideret. Secundò, quia potest esse persona talis, de qua prudenter timeatur, quòd habita semel approbatione, non amplius curabit de studio necessario ad illud ministerium, unde post aliquod tempus obliuione, & aliis curis obrueretur illa doctrina, & notitia, quam nunc habet, & redi- bit ad pristinam ignorantiam: non potest ergo ille prudenter nunc iudicari aptus ad audiendas confes- siones per totam vitam; sed pro hoc anno, quan- diu non perdit doctrinam moralem, quam nunc habet in promptu: neque hic casus metaphysicus est, sed quem experientia ipsa frequentius probat, quam oporteret. Tertiò, quia potest etiam con- tingere, quòd Episcopus habeat notitiam de pro- bitate, & idoneitate alicuius sufficientem quidem ad probandum, & ad experiendum illum; non tamen sufficientem ad approbandum in perpetuum. Certum enim est, minùs requiri ad primum, quam ad secundum: minùs enim requiritur, ut aliquem in famulum recipias, quem, si non placeat, possis postea rejicere, quam ut in coniugem, quem semel acceptum relinquere non possis. Minor etiam no- titia sufficit ad recipiendum Nouitium, quam ad dan- dam ei professionem. Sic minor notitia sufficit ad probandum Confessarium per aliquod tempus quam ad confirmandum illum in perpetuum: non ergo repugnat, loquendo de possibili, talis modus approbandi ad tempus limitatum.

59.
Approbatio
data ab Epi-
scopo cum
limitatione
huius, non da-
nanda.

Hinc infero primò, non debere damnari appro- bationem cum eiusmodi limitationibus ab Epi- scopis datam tanquam iniustam, etiam respectu Regularium: possunt enim de facto interuenire,

vel omnes, vel aliqua ex rationibus adductis, vel alia similes, quibus prudenter moueatur Episco- pus ad non approbandum absolute, & vniuersali- ter; sed cum aliqua limitatione. Nec obstat exem- plum illud de Parocho, qui vigesimo quinto ata- ris anno approbatur absque vlla limitatione. Re- sponderi enim potest, maius examen procul dubio debere præcedere, per se loquendo circa probita- tem, & mores Parochi, ut illi committatur anima- rum cura, & beneficium parochiale; quam regula- riter præcedat ad approbandum Confessarium. Vnde non mirum, quòd parochus approbetur ad omnium, etiam fœminarum, confessiones, & non Religiosus iuuenis, quem Episcopus non cogno- scit. Sic etiam Episcopus eligitur trigésimo atatis anno, atque eo ipso approbatur ad absolutiones, & dispensationes grauissimas, quas Pontifex, & Con- cilia non possent prudenter considerare omnibus Religiosis, etiam sexagenariis, quia nimirum, Epi- scopi Electionem præcedit magnum examen circa doctrinam, prudentiam, probitatem, & mores ipsius; qualem notitiam Pontifex non habet de omnibus Religiosis, etiam senibus.

Infero secundò, quando in particulari circa ali- quam personam, maxime religiosam, non proce- derent prædictæ rationes; sed Episcopus haberet notitiam sufficientem, ut eam absque limitatione approbaret; non videntur posse absque alia iusta causa apponi eiusmodi limitationes. Nam ille ha- bet ius, ut petat approbationem simpliciter, & ab- solutam prævio examine, cui se offert: ergo sup- posita plena notitia, quæ de ipso habetur, non po- test Episcopus pro solo libito negare approbationem simpliciter, & dare solum semiapprobationem, alioquin liceret illi pro libito dare approbationem pro vna hebdomada, vel pro centum personis: quæ omnia essent in fraudem priuilegiorum Regula- rium, ut constat. Quando autem sit de facto iusta causa ad apponendas eiusmodi limitationes, hoc ar- bitrio, & conscientia Episcopi relinquimus: dicimus autem, siue iuste, siue iniuste apponantur, obser- uandas omninò esse: quia ille Sacerdos reuerà non est approbatus ab Episcopo pro tali tempore, vel ad tales confessiones, quæ approbatio necessaria omninò est ad valorem absolutionis post Conc. Trid.

60.

Limitationes
non videntur
apponi absque
iusta causa.

§. 2. An approbatio semel data possit ab Epi- scopo valide, licet reuocari.

DE hoc variæ sunt sententiæ. Prima negat; pos- se reuocari: quia approbatio non est gratia, aut facultas; sed sententia iuridica, quæ semel prolata transit in rem iudicatam, & reuocari non potest. Secunda sententia affirmat, posse ad libitum reuocari. Tertia distinguit, & dicit, posse reuocari respectu secularium Sacerdotum: quia hi accipiunt iurisdi- ctionem ab Episcopo, quam ipse potest pro libito reuocare: non potest verò respectu Regularium, qui iurisdictionem accipiunt à Summo Pontifice. Ita P. Vasquez dicto dub. 5. qui tamen addit, posse ali- quando Episcopum ex rationabilissima causa ap- probationem Religiosi reuocare. Quam doctrinam meritò impugnat P. Suarez dicta disp. 28. sect. 8. n. 1. quia nunc non agimus de concessione iurisdictionis, sed de mera approbatione, quæ etiam respectu Sacerdotis secularis distinguuntur, & potest abla- ta iurisdictione ab Episcopo concessa, retinere ap- probationem, quæ per Iubileum, aut Bullam, capax sit iurisdictionis ad absolendum.

Alij ergo dicunt, Religiosi approbationem non posse reuocari ab eodem Episcopo, nec etiam à Ca- pitulo